

hvormed vort Forsvarsvæsen kunde være tjent. Jeg troer ikke bestomindre, at det vil være hensigtsmæssigt, nagtet endeel af mine Tvivl have faaet nogen Besvarelse i den høitærede Krigsministers Foredrag, at fremsætte dem saaledes, som de staae for mig, i alt Fald for at give den høitærede Minister Anledning til muligen yderligere at klargjøre enkelte Punkter i den foreliggende Sag, som ikke forekomme mig at være ganske utvivlsomme, og fordi de samme Tvivl kunne være nærede — og jeg veed, at de tilbeels ere nærede, — af forskjellige Medlemmer, for hvem det maaskee ogsaa kunde være af Interesse at høre Ministeren udtale sig. Mine Tvivl angaae ikke Lovforslagets § 1. Jeg er af samme Anskuelse som de øvrige ærede Herrer, der have udtalt sig om Nødvendigheden af, at der anskaffes saadanne Vaaben, som Ministeriet har begjært, og jeg finder heller ikke Noget at erindre imod den foreslaaede Sums Størrelse. Mine Tvivl angaae heller ikke den Dissents, den Meningsforskjellighed, der har viist sig i Udvalget. Det forekommer mig, at Forskjellen imellem Fleertallets og Mindretallets Forslag i Forhold til Sagens Betydning er saa ringe, at jeg ikke kan finde nogen Betænkelse ved, naar mine Tvivl iøvrigt maatte blive fjernede, at stemme for Udvalgets Mindretals Forslag. De Tvivl, jeg har ved Lovudkastet, angaae dets § 2. Jeg har hørt dem fra første Færd af, da jeg blev bekendt med dette Lovudkast, men jeg har ikke villet fremsætte dem tidligere, fordi jeg troede, det var ønskeligt, at man udsatte saalænge som muligt at fremkomme med dem, for at den foreliggende Sag kunde være desto mere moden, for at de Forsøg, som Krigsministeriet har anstillet, om muligt kunde være tilendebragte, og for at man maaskee i det Hele taget, ogsaa ved Erfaringer med Hensyn til, hvorledes andre Lande bære sig ad, kunde komme til at see noget klarere i denne Sag. Mine Tvivl angaaende Lovudkastets § 2 ere imidlertid ikke af den Bestaaffenhed, at jeg endnu har bestemt mig til at stille noget Endringsforslag til denne Paragraph, og det vil afhænge af den høitærede Ministers Besvarelse af dem, hvorvidt jeg vil søge Samstemning hos andre Medlemmer, for eventuelt at kunne stille Forslag i

faa Henseende til trede Behandling; muligviis vil jeg berolige mig ved den høitærede Ministers Udtalelser og slet Intet foretage. Mine Tvivl gaae navnlig ud paa, om det skulde være hensigtsmæssigt og nødvendigt at bevilge den hele Sum, forsaavidt den ikke kommer til Anvendelse i indværende Finantsaar, allerede til Udredelse i næste Finantsaar. Det er ikke saameget paa Grund af Summens Størrelse, at jeg nærer denne Betænkelse, thi jeg har den Tro til Landets Kræfter, at, naar vi erkjende det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt snarest muligt at udrede denne Sum, saa vilde Udveie dertil kunne staaes allerede i Løbet af næste Finantsaar; men jeg har megen Tvivl om, hvorvidt det kan ansees hævet over al Tvivl, at det er hensigtsmæssigt at gjøre det. Det kan imidlertid være, — den ærede Ministers tidligere Udtalelser gaae ganske i denne Retning — at det maa betragtes som nødvendigt at skrive til at udrede den hele Sum strax, selv om man fandt det hensigtsmæssigere, om man kunde udsætte Udredelsen af en Deel deraf. Nagtet den Grad af Fuldkommenhed, som allerede siges at være opnaaet ved det Gevær, ved hvilket Krigsbestyrelsens Tanke fornemmelig har dvælet, kan det dog maaskee ikke ansees for umuligt, da nu de dygtigste Kræfter i hele Verden give sig af med og forstaae sig paa Haandtydevaabnens Forbedring og Indretning, at man ikke endnu er kommen saa vidt, at man med Sikkerhed kan sige, at der i saa Henseende er naaet et Hvilepunkt. Derfor ligger, forekommer det mig, den Tanke ikke fjern, at selv det Gevær, hvormed Taleren er, maaskee ved nye Opdagelser aldeles kunde blive overfløiet ad Aare, saa at vi maatte have Grund til at ønske, at vi havde indskrænket os til i næste Finantsaar og i dette Finantsaar at anstaafe f. Ex. Halvdelen af den hele Geværmasse, som vil behøves, og udsat Anstaaelsen af den sidste Deel til Finantsaaret 1868—69. Dertil kommer endnu, at, selv om der virkelig maatte være indtraadt, saaledes som Udvalget antager i sin Betænkning, et Hvilepunkt i Henseende til den Grad af Fuldkommenhed, som nu er naaet ved Constructionen af Bagladevaaben, saa at vi ikke behøvede at frygte for allerede ad Aare at blive overfløiede